

LA CONTRAPORTADA de VALENTÍ PUIG

Les branques de l'olivera

“M’hauran de permetre la impertinència de demanar-me en veu alta què en diran al PSOE, dels entusiasmes del PSC per aliar-se amb tota l’esquerra a fi de sembrar una olivera. Com és sabut, al PSOE sempre han considerat que al PSC pensaven massa.”

Les neurones del PSC començaran a operar una reactivació estratègica de seguida que la notícia de la victòria de l’esquerra italiana va alleujar el regust de cendres per la fotografia del govern del PP als escalons de la Moncloa. D’Ors deia que a Madrid, a les set de la tarda, o dones una conferència o te la donen. A Barcelona les conferències i debats sobre l’efectivitat electoral de l’Olivera italiana de cop i volta semblen de sessió contínua. És el tema de la temporada, com alguna vegada ho poden ser el postpujolisme, la idea d’Espanya o els pros i contres de la sal en matèria d’hipertensió.

Es, en definitiva, el debat del futur de l’esquerra. Com sempre, l’esquerra sol tenir més propensió al debat ideològic que no la dreta, encara insòlitàment passiva davant els continguts de la nova majoria republicana als Estats Units. Pel que fa a l’esquerra europea, no és fàcil de dissimular que els laboristes de Tony Blair van per camins diferents –per no dir en direcció contrària– a la socialdemocràcia alemanya d’Oskar Lafontaine. De Tony Blair a Pasqual Maragall hi ha socialdemòcrates que apostarien pel model de coalició electoral que representa els interessos tan diversos del Partit Demòcrata nord-americà: tal vegada ara convé oblidar que, en termes d’acció parlamentària i de coordinació ideològica, el Partit Demòcrata sovint ha estat una vertadera olla de grills.

Per no anar tan enfora, encara hem de veure com governa Romano Prodi, i no és desestimable que sectors empresarials i financers d’Itàlia li desitgessin la victòria electoral. Amb Dini i Ciampi, el govern constituït per Prodi té un aspecte raonable, sobretot pel que fa a encarar el dèficit, la inflació i el deute faraònic. Però té dilemes de gran magnitud: per exemple, com i quan reincor-

porar la lira al mecanisme de canvis del sistema monetari europeu sense perjudicar –diu el *Wall Street Journal*– el boom de l’exportació. Afegim-hi que el govern de coalició té majoria absoluta al Senat, però no a la Cambra de Diputats, i que, fart de subvencionar les polítiques redistribuïdes de Roma, el secessionisme del nord no és un risc mínim. Tal vegada no és del tot sensat córrer massa a l’hora d’aclamar el model de l’Olivera i anar llençant les pròpies sigles a la paperera, com proposava Àngel Colom aquesta setmana, al Palau de la Música.

Els pros i contres de la suma de sigles, les fusions o l’heterogeneïtat sota bandera unificada són qüestions de pes, però allò realment fonamental és saber què fer-ne, de l’estat del benestar, la unió monetària europea, els viatges de la tercera edat, la televisió pública, la competència del sud-est asiàtic, les nacionalitats oprimides i el control del cable. Com diu Robert Skidelsky, de les cendres del comunisme, no en surt un socialisme expurgat d’imperfeccions, sinó un capitalisme renascut; i l’esquerra no ho desitja. “El col·lectivisme és la creença que l’estat en sap més que no el mercat i pot millorar les tendències espontànies de la societat civil, suprimint-les si fos necessari: ha estat l’error més enorme del segle XX”, rona Skidelsky a *El món després del comunisme*.

Algunes de les patologies que genera creure en la saviesa superior de l’estat han estat corregides per l’evolució del socialisme francès al poder o pel felipisme, però queden inèrcies de presència constant. A més, m’hauran de permetre la impertinència de demanar-me en veu alta què en diran al PSOE, dels entusiasmes del PSC per aliar-se amb tota l’esquerra a fi de sembrar una olivera. Com és sabut, al PSOE sempre han considerat que al PSC pensaven massa.